

ΠΑΘΗΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

Τού Ραμέν Κελόν

Η επιτυχία της ήταν κάτι φανταστικό. Ζητωκραυγές και χειροπροτίματα υποδέχονται την έμφάνισι της στη σκηνή μερούς των βιεννέζων. Υψηλή, λεπτή, με θαυμάσια ζαντλά μαλλιά και μάτια γεμάτα έσφραση και περιπάθεια, είχε άσυγκριτη χάρη κ' εύληροια.

Η τέχνη της ήταν γ' αυτή θρησκεία. Έζουσε διαρκώς στό διάνοια των δύοντων της.

Πέντε εβδομάδες χρόνια, πέντε χρόνια πού πέρασαν σάν δύορο, έβισταζε αυτή ή μεθή τον θηράμβουν, κ' έσφραγια την έπληξη βιασμού της μοιρά. Η ψεία της έταρσήγκηρε, δυνατόν παλιού την ζητιανά στην έλαστη ποσιών και άναγκασθηκε τέλος νά έγκαταλεύτη τη σκηνή.

— Προσωπινός μόνο, της είπαν οι γιατροί.

— Διά πατέρος, προσέθεσαν ιδιωτέρως στην μητέρα της, γιατί συνδυνεύει ή ζωή της στην έλαστη απότελεια έπιστροφής εις τό θέατρο.

Στό Παρίσι πού πήγε νά ζητήση καμιά τελευταία έλπιδα, ίππων τά ίδια λόγια από την γιατρούς.

Βαρειά μελαγχολία έσπέπασε πειά την ώραια μορφή της, και σ' α' άλλα τα παρηγορικά λόγια της μητέρας άπαντοσ στερεότυπα:

— Δέν θά το υποφέρω, δέν θά το υποφέρωθα πεθάνω από πλήξη!

— Μά γιατί νά υποφέρετε ήστε; Άκονθηκε μιά άνδρινή φωνή κοντά της, φωνή γεμάτη τρυφερότητα και χίδι.

Έσπειραντες έξαρχητη.

— Σάν, Ράλφ! Ερώντας. Σύ στο Παρίσι.

— Η Βιέννη ήταν έρημη γιά μένα πειά! της άπαντησε αιτός. — Αγι! ποις με ξωγονεύει την παρούσα σου... Θωρακώ πώς σε ζαναβίλεπτο στο θερόφοιτο σου νά μ' ένθαρρούης και νά με χειροσορθήσεις.

— Και νά σίς άγαπω, νά σάς άγαπω πάντα σάν τρελλός.

— Α! οχι, ζήρεις πώς σου άπανθρόγενα νά μου μηλιξ έτσι!

— Μά η περιστώσις άλλαξαν. Χρειάστηκε μιά φίλο, ένα προστάτης, φωνή γεμάτη τρυφερότητα και χίδι.

— Σάν, Ράλφ! Ερώντας. Σύ στο Παρίσι.

— Η Βιέννη ήταν έρημη γιά μένα πειά! της άπαντησε αιτός.

— Αγι! ποις με ξωγονεύει την παρούσα σου... Θωρακώ πώς σε ζαναβίλεπτο στο θερόφοιτο σου νά μ' ένθαρρούης και νά με χειροσορθήσεις.

— Και νά σίς άγαπω, νά σάς άγαπω πάντα σάν τρελλός.

— Α! οχι, ζήρεις πώς σου άπανθρόγενα νά μου μηλιξ έτσι!

— Μά η περιστώσις άλλαξαν. Χρειάστηκε μιά φίλο, ένα προστάτης, φωνή γεμάτη τρυφερότητα και χίδι.

— Σάν, Ράλφ! Ερώντας. Σύ στο Παρίσι.

— Σάν, Ράλφ και σάγαπω πολύ μά όχι δύος θέλεις. — Ξέρω, όμως, νά σού ζητήσω μιά ζάηη. Πετάε τη μητέρα νά γνωρίσωμε στη Βιέννη. Είνε το μόνο πράγμα που μου άλλαξε. Κ' έπινεκτό τόσο σε ζαναβίλη την άγαπημένη μου πόλη, τούς φίλους μου, τό θέατρο...

— Μά, δεν σπέτεσθε βέβαια νά παίξετε; έφωναξε ό νέος τα ωραγένος.

— Οχι, είπε αυτή διστακτικά, γνωρίζοντας από τό άλλο μέρος. Ήπειρο μόνος πίσω, πάρε με μαζί σου, τό θέατρο...

— Όπως θέλετε, είπε ό νέος φιλόντας τα άναντασμένα δάχτυλά της. Αδριό φεύγουμε. ***

Η Ρεγγίνα δεν άφηνε παράστασι πού νά μή την παρακολούνθη, άλλα μόνο στο θεατρό, τώρα πειά... Και λίγο λίγο βαρειά λιπή πλακινες την ψυχή της, γιατί δέν έβλεπε καμιά βελτίωση της ηγείας της. Μαρδος κυρώση γύρω στα ματιά της γνονταν ολοένα βαθύτερος και τό πρόσωπότης καθιερώθη πειο χλόρωμα.

Ένα πλάγιευμα καθιερώνει στό δοματιό της, άπουσε σιγανή ανομάλια στό πλαγιάν σαλονάκια. « Ήσαν ή φωνές της μητέρας της και τού Ράλφ. Νομιζούντας την έξη μιλούσαν έλευθερα κ' έμασθε έστι την φρεσήρη λάθισμα. »

Όταν ανέλαβε τας αισθήσεις της, ήταν απόκο μόνη στό μωσοστένιο δοματίου. « Όχι δέν θά έπειρες τέτοια ζοή! Αυτή ή άδρανη ήταν γ' αυτή χειρότερης από τό θάνατο! Αφού ήταν καμένη για την τέχνη της καλλιτέχεια νά τελείωνε μά για πάντα...

Από τη στιγμή είσενη πήρε την άποστα της και κατέτερεσε τό σχέδιό της. Θά τελείωνε μέσα στη δόση και τή μεθή της έπιτυχια. Και ο μόνος που μπορούσε νά τη βοηθήσῃ ήταν ο Ράλφ.

« Οταν ή νέος την είδε μέ μάτια λαμπρά και θύδινα μάγοντα νά τόν ποταγή από την ήδελε άκομη γιά γνωνιάκα του, έγιμειος χαρά...

— Άλλα μ' ένα θόρ, έξηκολουθήσεις αυτή άποφενύοντας τό άγακάλιασμα του. Θά πάση γιά τελευταία φορά τόν πειό άγαπημένου μού ρόλο. « Επειτα ήδη άριστη τη σκηνή και θά γίνει δοκή σου. Μή μου άργημης, μόνο σύ μπορείς νά μου έτοιμασης αυτή τήν τελευταία απεικονία. ***

Μετά μία έβδομάδα όλοι μιλούσαν γιά τό μεγάλο θεατρικό γεγονός. Η Ρεγγίνα έθαψε για την τελευταία φορά ως Ιουλιέτα και έπειτα θά πατρούσαν.

Τό θέατρο δέν άντεντον νά περιλάβη ωστε τούς μισούς από δύος έζητησαν εισήτημα έκεινη τή βραδιά.

Η επευφημίες και τά άνηθη άπειρα σέ στεφάνια, σέ μπουνέττα, σέ καλάθια, πληρωμένα στή σκηνή. Κι' αυτή ήταν τόσο εύ-

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΕΡΗΜΟΣ

Τού κ. Δημ. Κεμπούργουλου

Έμπροδης ήνας ξύλινος σταυρός.

Πισσώνες γερός παπάς με τό πετραχήλη του, σκυρτός-σκυρτός, μονωμούριζει σά ζουζούνι τόπο κάμπου.

Παραπίστω ήνας γονιός κρατεί στή άγκαλιά του μικρό φέρετρο πού μέσα κείτεται ξαπλωμένο τό μόνο του παιδί.

Κανένας άλλος...

Τί μπέρα έχει φύγει τώρα και διο μήνες μ' ήνα χασιμέρη πού τής είλεγε πως τήν άγαπη.

< Αγιος ή θεός; > μονωμούριζει καπωπός δυνατώρα δι παπάς.

< Αγιος ή θεός! > λέει σηγά-σηγά κι' ό πατέρως κουνόνιαν. λυπητέρα τό κεφάλι του, κ' ήνα δάκρυ του στάζει στό μέτωπο του πυδιδού του.

Κι' από τό άνασθητο και ψυχρό μέτωπο του παιδιού κυλάει στό προσκεφάλι...

Δέν είνε πέντε μέραις πού τό κρατούσε στά γόνατά του και τό χόρευε με αύτό τού κατέβει τά γένεια με τά χεράκια του και τόν κυττάτες κατέματα με λευκό χαρογέλο.

(Άπο τό ζαμόγελο έκεινον λίγο λέξι άπομεινε άπομας στά γένινθικης, όπος δέν θά μάθη γιατί πεθάνει).

Έλεγε στάξει και τόπει τόπος ήνα δάκρυ του πατέρως 'έπο μέτωπο του παιδιού, μά κείνο άνοιξε τήν άγκαλίτσα του πάτερος και τόν φίλησε δο συνατά μπορούσε και τόν φίλησε 'έπο στούδια.

— Παιδιά μου!! τά χειλάκια σου καίνε! τί είχει;

— Πίπτε, πατέρως είμαι καλά, πολύ καλά! κύττατε με πότε γελά! ... μόνο λιγάκι, μά λιγάκι, μού πονει ό λαιμός σάν καταπίνω.

· · · · · Ό νεκροθάπτης άνοιγει τήν πόρτα τού νεκροταφείου μ' ήνων τρόπο πού σάν τούς έλεγε: «Καλώς ώριστες! »

· · · · · Ο πατέρας τού νόγισε μά πατά πού έλεγε: «Κάμε γοήγορα, έχομεις κι' αλλον.»

· · · · · Ο πατέρας μόνο τό παιδί του κυττάει, και τό φίλει τό φίλει...

· · · · · Το μορχό τό θάβουν: Κλειεί ό δόλιος ύ γονιός και γυναίκα, κανείς δέν προσέρχεται πάντοτον. Ένας μεθύσος πού ήν απά τά παζιμάδια κι' απά τό κραυτό των νεκρών, περγί και κοντοστέρεται.

— Ζωι... οε λόγον σου! μήν κάνης έτοιμη.. . χριστιανέ.. . γιά μά σταλιά.. . πρώμα!

· · · · · Γιατί μά σταλιά πρώμα!

· · · · · Ο πατέρας μόνο τό χώμα άπούσε πού τού περέθερπτο και φεύγει γοήγορα πετώντας με τά χώμα γιά τόν άνθρωπων τόν κόπο.

· · · · · Και ή γι' έπειτε νά είνε από τό χώμα γιά τόν μή ντραπάτη. Καταζητήσει γηγή! γιατί πέτεις με τόση άπογονης έστον άνθρωπο πάπων; Αν κάθε γονιός έθαψε τό μοναρχόβο του παιδιού, θεταρά πάλι λίγα χρόνια, ποτές μάλιστες τό μωσιτάρια σου, και θά ήμονισες τό θώμος φωναίς σου;

· · · · · Παραμελεύμενη και άγια θά γύριζες, σάν τροχός μιχανής πού δέ χρησημένη γιά τόποτε...

· · · · · Γινούζει έ έρημος πατέρας 'έπο έρημο σπάτι του, φιλεί ένα - ένα τά φούχη του παιδιού του, κλειδώνει, πετά τό κλειδί 'έπα κεραμίδια και φεύγει...

· · · · · Τάκη νά γύρισε πιά 'πάσιος :

· · · · · Δημ. Γρ. Κεμπούργουλου

χαριστημένη δύο ποτε έως τώρα στή ζωή της.

· · · · · — Έφθασε τό ζενίθ τής τέχνης της, έλεγαν οι κριτικοί, έκαπληκτοι για τή νέα αυτή δύναμη, γιά τή φωνή της, πού άγγιγε τής βιαστήτερες γορδες τής ψυχῆς.

· · · · · Άλλα έφθασε και τό τέλος, τό μοιραίο τέλος. Η Ιουλιέτα έπεσε στό έμφαντο θώρακι της μηνή της. Δυνατά είνε από τό θεωρείο επίπεδο άντιχροσαν στήν τελευταία φορά τόν πειό άγαπημένου μού ρόλο.

· · · · · Αφού έφθασε στό στηνθό του τήν άγαπημένη του, έβδομης στήν καρδιά του τό μαχαιρί κι' έπεισε πλατιά της άνασθησης. Δυνατά είνε από τό θεωρείο επίπεδο άντιχροσαν στήν τελευταία φορά τόν πειό άγαπημένου μού ρόλο.

· · · · · Επειτα ήδη άριστη τη σκηνή και θά γίνει δοκή σου. Μή μου άργημης, μόνο σύ μπορείς νά μου έτοιμασης αυτή τήν τελευταία απεικονία.

· · · · · Πίταν αίτα πά το στήθος του Ράλφ, πον από καιρού είλεχε έποτε ισχεία τής Ρεγγίνας και απέλιστηρας γιά τό ένωπον του αισθάνθησε ποτές δέν θά έπειρε πειά κι' αυτός τή ζωή. Κατώθωσε ν' άναλαβή για λίγα λεπτά τό σόλο τού Ρωμαίου, και διανέβεβαθμώθησε ποτές έναντι σκηνής πολλά για την θραδιά.

· · · · · Κ' έκομιδηναν, έτσι πλά-πλά, τό Ρωμαίους και τή Ιουλιέττα ενναν ήπον πού τίποτε δέν μπορούσε νά ταραξέη.

· · · · · Παρακαλεῖται ο κ. Κότσικας νά διέλθη άφεντες πολλά παραδέη.

· · · · · I AM N COIN N

· · · · · Παρακαλεῖται ο κ. Κότσικας νά διέλθη άφεντες τῶν γραφείων μας